CONCLUSIE VAN ADVOCAAT-GENERAAL D. RUIZ-JARABO COLOMER

van 14 maart 2002 [1]

1. De Commissie heeft krachtens artikel 226 EG beroep tegen de Italiaanse Republiek ingesteld. Zij verzoekt het Hof deze lidstaat te veroordelen wegens niet-nakoming van zijn verplichtingen krachtens richtlijn 98/101/EG [2] houdende aanpassing aan de technische vooruitgang van richtlijn 91/157/EEG van de Raad inzake batterijen en accu's die gevaarlijke stoffen bevatten. [3]

Verzoekster stelt dat de betrokken lidstaat zijn nationale wetgeving niet binnen de gestelde termijn heeft gewijzigd en geen kennis heeft gegeven van omzettingsmaatregelen.

I — Richtlijn 98/101

2. Richtlijn 98/101 heeft tot doel een hoog niveau van milieubescherming te waarborgen. Daartoe verbiedt zij het in de handel brengen van bepaalde batterijen en accu's wegens hun kwikgehalte, alsook van de apparaten waarin dergelijke batterijen en accu's zijn geïntegreerd, zodat batterijen gemakkelijker kunnen worden teruggewonnen. Overeenkomstig artikel 2, lid 1, doen de lidstaten de nodige bepalingen in werking treden om vóór 1 januari 2000 aan deze richtlijn te voldoen, maken zij deze bekend en stellen zij de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

II — Bespreking van het beroep

3. Bij brief van 13 juli 2000 heeft de Commissie de Italiaanse regering erop gewezen dat zij, hoewel de termijn voor omzetting van richtlijn 98/101 was verstreken, geen enkele mededeling over de vaststelling van de vereiste nationale maatregelen had ontvangen en dat, voorzover zij had kunnen nagaan, Italië de richtlijn niet toepaste. Zij nodigde deze lidstaat uit binnen een termijn van twee maanden zijn opmerkingen te maken.

1 — Oorspronkelijke taal: Spaans.

2 — Richtlijn van de Commissie van 22 december 1998 (PB 1999, L 1, blz. 1).

3 — Richtlijn van 18 maart 1991 (PB L 78, blz. 38).

4. Aangezien die brief onbeantwoord bleef, heeft de Commissie op 17 januari 2001 een met redenen omkleed advies uitgebracht waarbij zij de Italiaanse staat aanmaande om zijn nationale wetgeving binnen een termijn van twee maanden te wijzigen. Daarop werd niet gereageerd, zodat de Commissie ervan uitging dat richtlijn 98/101 niet was uitgevoerd. Daarom heeft zij op 24 augustus 2001 het beroep wegens niet-nakoming ingesteld.

5. In haar verweerschrift van 23 november 2001 stelt de Italiaanse regering dat het interministerieel decreet tot omzetting van richtlijn 98/101 in nationaal recht gereed was en vóór het einde van de maand zou worden goedgekeurd en aan de Commissie meegedeeld, die dan kon nagaan of het aan de technische normen voldoet. Zij erkent dat bij de omzetting van de richtlijn vertraging is opgetreden, maar wijst erop dat dit de milieubescherming in de Gemeenschap niet heeft geschaad. Zij vertrouwt erop dat de Commissie, zodra de technische belemmeringen in deze sector zijn opgeheven, afstand van instantie zal doen.

6. Tot maart 2002 heeft de Commissie evenwel niet laten blijken, afstand van instantie te willen doen. Volgens vaste rechtspraak wordt het voorwerp van een krachtens artikel 226 EG ingesteld beroep bepaald door het met redenen omkleed advies van de Commissie en blijft, ook wanneer de inbreuk na het verstrijken van de krachtens artikel 226, tweede alinea, gestelde termijn is opgeheven, voortzetting van het beroep van belang ter vaststelling van de grondslag van de aansprakelijkheid die ten gevolge van de niet-nakoming op een lidstaat kan rusten jegens degenen die rechten aan de niet-nakoming ontlenen. [4]

7. Overeenkomstig artikel 249, derde alinea, EG is een richtlijn verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch wordt aan de nationale instanties de bevoegdheid gelaten vorm en middelen te kiezen. Volgens artikel 10 EG moeten de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen treffen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit het EG-Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren.

8. Nu vaststaat dat de Italiaanse Republiek haar verplichting tot omzetting van de bepalingen van richtlijn 98/101 in nationaal recht niet is nagekomen, moet het verzoek van de Commissie worden ingewilligd en dient de lidstaat te worden veroordeeld wegens niet-nakoming en te worden verwezen in de kosten.

4 — Arresten van 7 februari 1973, Commissie/Italië (39/72, Jurispr. blz. 101, punt 11); 17 juni 1987, Commissie/Italië (154/85, Jurispr. blz. 2717, punt 6); 18 maart 1992, Commissie/Griekenland (C-29/90, Jurispr. blz. I-1971, punt 12) en 2 december 1992, Commissie/Ierland (C-280/89, Jurispr. blz. I-6185, punt 7).

III — Conclusie

9. Mitsdien geef ik het Hof in overweging:

1) vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 2, lid 1, van richtlijn 98/101/EG van de Commissie van 22 december 1998 houdende aanpassing aan de technische vooruitgang van richtlijn 91/157/EEG van de Raad inzake batterijen en accu's die gevaarlijke stoffen bevatten, doordat zij de bepalingen van deze richtlijn niet vóór 1 januari 2000 in nationaal recht heeft omgezet;

2) de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.